

Har jeg da noe igjen for disse senhøstes fisketurene mine, disse meningsløse neglebitferdene? Å jo, litt har jeg kanskje igjen som skadeserstatning. Skjenket ikke engang Jonsvannet mig en gjedde under mitt slukkbombardement dagen før nyttårsaften? Det var forresten ikke bare Jonsvannet som skjenket hin gang. Mine nærmeste omgivelser skjenket mig heltenavnet Arnljot Gjeddine og att på til en diger juledram, samt en kraftig formaning om at nu skulde fiskestangen på hyllen og skiene frem. Det ligger alltid noe under en kvinnelig hyldest.

Nuvel, litt oplever jeg altså som latterlig fisker i en latterlig årstid. Blandt annet oplever jeg mistenksomme blikk fra mine medskapninger som ser fiskestangen stikke truende ut av sekken på min stadig syklende person.

«Kom i hu at du helligholder fredningstiden», tenker de mistenksomme. Men de tenker nok feil for mitt vedkommende, — om høsten er jeg nemlig utelukkende gjeddefisker, og gjedden eter ikke av kunnskapens tre på denne årstid. Når disse linjer leses, eter heller ikke gjedden lenger av wobleren min. Sesongen er ugjenkallelig slutt for iår.

Søndag 1. november fant min store takk- og avskjedsforestilling sted for et meget stort og sørgende publikum av lutende graner og løvribbede trær. Det var alt i skumringen da jeg bestemte mig til å vise mine tause tilskuere et slukkast som verden aldri hadde opplevet maken til, — så fantastisk at Brekke og Lorck og Engeset og Schultz vilde måpe kjevene ut av ledd bare ved tanken på hvad som skulde skje.

Forsiktig, å så forsiktig, blir snøret rullet op på snellen før dette kastet — det aller siste i 1936.

Hvad hender?

Intet hender — jo, 2 meter foran mig ligger wobleren med en brukket fortøm. Den røk i kastet — i kastet som aldri blev utført. — —

— Fin is skrek jeg ut over Jonsvannet, takk for iår!!

— Ja, fin is svarte det inne ved stranden hvor en tynn ishinne gjorde alvor av sin trussel.

Carco.

Ostlendinger på tokt i Trollheimen.

Av cand. oecon. Leif H. Tvedt, Grorud.

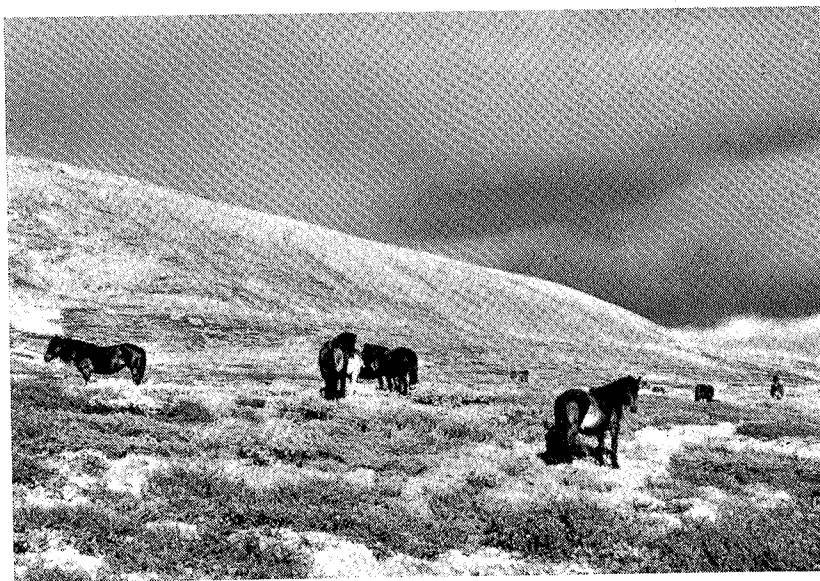
Si mig hvor veien går.

Foto: L. H. Tvedt.

HELT siden min trønderkamerat «1.81» innpodet mig de første Syl-basiller for ca. 10 år siden, har planene for sommerturene ofte streift Kjølens rann, men det har dessverre blitt med planene. Da et par av mine kamerater her på Østlandet også tok til med den samme poding etter sine høiskoleophold, var jeg nesten fristet til å la traktene hvile i fred ennu noen år, da en jo har lett for å bli skuffet når en kommer til sterkt opskrytete steder. Men ifjor *skulde* turen realiseres for å kunne dømme selv. Riktig-

nok hadde jeg tidligere vært en fisketur på Rørosviddas søndre del omkring Hyddkroken og hadde fått en liten smak og kik på terrenget nordover. På den annen side har jo en lidenskapelig fjelltraver nok av terreng å fråtse i her på berget, så det er lett forståelig at en fristes til å gjøre som grisen: ta først det en tror er best. Men la det være sagt med en gang: etter fjorårets tur i Trollheimen og Sylene må jeg nok erkjenne at jeg før har «trodd» ikke så lite galt.

Men la mig ta til forfra. Hensikten var fiskeleir i Skardørsfjellene med ekspedisjoner nordover og sydover langs Kjølens rann. Men da to av telllaget bare hadde to ukers ferie mens vi andre hadde tre, bestemte vi oss for å ta en tripp til Snøhetta

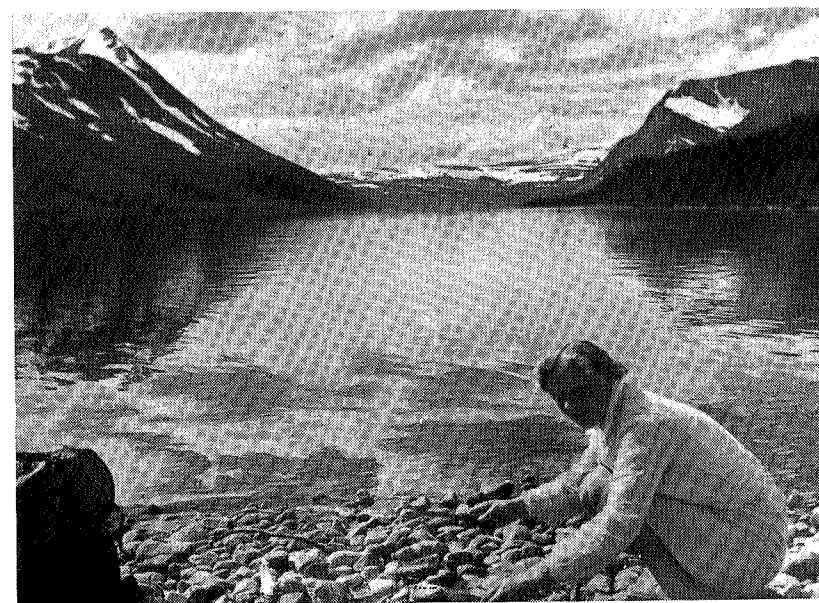

Hester til fjells.

Foto: L. H. Tvedt.

først, og derefter en svingom i Rondane fra Hjerkinns og tilbake for å møte de andre uken etter. Men turen til Snøhetta blev dessverre litt av en skuffelse, iallfall meteorologisk sett. Forøvrig er jo heller ikke Reinheim bygget for å kose sig inne mens en venter et døgn eller to på at tåka skal lette og regnet gi sig, men *det* er et eget kapitel. (Som nu ser ut til å få sin løsning, da det akkurat i de dager vi lå der kom melding om at skibsreder Klaveness hadde gitt kr. 5000.00 som bidrag til ny hytte ved Snøhetta, og velkommen skal den være).

For ordens skyld blev selvfølgelig toppen besteget, men det eneste utbytte blev halvslitte støvlesåler. Mens vi pakket sekken for å dra tilbake til Hjerkinns, undfangedes den tiltalende idé at vi skulde ta en tripp til Trollheimen istedet for Rondane, hvor vi nemlig hadde vært før. Følgelig tok vi vardingene til Kongsvoll, og akkurat da vi fikk øie på oksebølingene i Stoppelsjødalen, lettet tåka på Hetta, men vi lot oss ikke erte og trosset både oksene og hesteflokkene over flyene mot Kongsvoll, hvor vi på sydsiden av Nystuguhø nøt det herligste rundskue sørover mot bl. a. Rondane,

Gjevilvatnet mot vest.

Foto: L. H. Tvedt.

som vi vinket farvel til, og trillet ned til Kongsvoll stasjon, hvor vi akkurat nådde toget nordover. Da det dessverre var helt fullt og vi gjerne vilde beundre Drivdalen, fikk vi det smarte innfall, syntes vi iallfall, å besøke spisevognen med våre svære sekker og skitne klær, idet vi med restaurantmine overlegent forlangte 1/2 pils pr. mann og kvinne. Og da flasker var tom, blev vi langa ut for at der kunne dekkes til aftens, men da var vi også kommet ut Drivdalen! På Opdal kapret vi en bil til Gjevilvasshytta, og vi blev forbauset over at ikke chaufføren beregnet sig tillegg for å måtte gå av og på 40 ganger på hjemturen for å lukke de 20 grunder som fins på de snaue 15 km. mellom Vognill og turisthytta. Det skulde være overflødig å presisere at vi følte oss som kua i en bokstavelig talt grønn eng efter at vi hadde fått rundtvetet oss og gjort det første ikke ubetydelige angrep på hyttas velassorterte og velsmakende spisskammers. Ja, så godt likte vi oss her på Gjevilvass at vi neste dag hver for oss fant på alle mulige undskyldninger om at det kunne være bra med en hviledag nu — — Å snakk om

hviledag! Frokosten var ikke før hivd ned, før vi med fiskestenger hoppa ut i båten og lå og plaska resten av dagen ute på Gjevilvatnet, utstyrt med fotografiapparat, kikkert, kaffekjel og stekepanne, de fire ting som ved siden av fiskestanga jo er fjellvandrerens spesialutstyr. Hadde ikke sola gått ned bak Hyttedalskammen og vår ferie vært begrenset, hadde vi sikkert drevet om på Gjevillvatnet ennå, men da vi jo var på *fottur*, var det best å krabbe sig tillands og forberede sig for de tre følgende dagers triangeltur via Trollheim- og Jøldalshytta tilbake til Gjevilvass og ut til Opdal igjen. Dessverre fikk vi ikke godvær over til Trollheimshytta lenger enn op under Blåhø. Da kom skodda og duskregnet, og resten av turen måtte vi nøie oss med å *føle* at innover her vilde det ha vært kjempefint dersom, hvis — — Vi måtte ta til takke med den herlige utsikt som kartet fortalte om fra Sadelen og Mellemfjell mot Snota, Gjeithætta og Trollhætta og trøstet oss med at etter regn kommer sol, og vi hadde ennu to dager igjen herinne. Da vi tok til med nedstigningen fra Mellemfjell, lettet også skybankene, og dypt dernede lå Trollheimshytta og Folla snodde sig som en orm uteder dalen. Trollhætta lettet også litt på tåkekalotten sin og synte oss sine mektige linjer, og da vi stod ved hyttegrinna, var det såpass bra at fotoapparatet tok til å kneppe. Det letnet i vest også, og da «vesta klare vil lenge vare», gledet vi oss til morgendagens tur, og diskuterte de forskjellige muligheter helt til vi krøp til køis, akkurat da en ikke helt ukjent professor og fjelltraver i Trøndelag kom gjennom Svartdalen med sitt følge i et for våre øier temmelig jyllandsk antrekk — — Det blev atter dag. Strålende dag! Myggen og kleggen boltret sig i svettedråpene eftersom vi klatret op Gjeithætta, og først langt over bjørkegrensen kunde vi uforstyrret sitte ned og nyte panoramaet. Dere trøndere hører jo hjemme her og har selvfølgelig mange ganger følt den barnslige naturkjensla kribble i kroppen, ja kanskje øiet også er blitt vått, så jeg skal ikke gjøre noe forsøk på å beskrive hvordan vi følte det, det er nok å konstatere at vi har hjertet på samme sted som alle andre fjellentusiaster — — Da vi kom på toppen av Gjeithætta og stod ansikt til ansikt med Trollborgen, var det ikke fritt for annet enn at en kunne ha kjensle av at nisser og troll krabbet rundt bena og søkte å dytte en utover svarte

Jøldalshytta.

Foto: L. H. Tvedt.

fjellstupet — men så heter det jo også Trollheimen — — En liten reinsdyrflokk boltret sig borti snøflekken i den varme middagssol, og fjellvåken stupte og skrek over hodene på oss eftersom vi nærmet oss Svartåa, hvor vi i dalbunnen fikk et siste glimt av Snota badet i kveldssola. På Reitåsetra satt jeg minst 15 min. og «gjetet» et flott kveldsmotiv, som bare manglet et aldri så lite solstreif over vannrenna og krøtterflokken på setertunet — men dessverre forgjeves. Men istedet kunde vi et par timer senere overgi oss motstandsløst til Jøldalshyttas charmerende betjenings bugnende middagbord. Og efter at myggen hadde stukket oss over hele kroppen ute på Jøldalstjernet, så hadde vi stukket 4—5 pene ørretter i fiskeposen, og vi kunde boltre oss resten av kvelden i den herlige peisestua til rosigalet gikk.

Det var nesten med blanke øier vi (mannfolka iallfall) neste dag sa farvel til Jøldalshytta og dens betjening (spesielt det siste) og tok fatt på vardingens tilbake til Gjevilvasshytta i det herligste solskin frem under Skrikhø og Kjelen over Minilla, hvor vi tok en glupende lunsjpause, mens to damer underholdt oss med hele

sitt repertoar av balansekunst på Minillas runde og glatte stener, stadig akkompagnert av de vildeste indianerhyl for hver gang de *nesten* satt på pumpen med bena i været! Men de kom da omsider over og *vi* kunde fortsette mot Høgda og Tyrikvamfjellet, hvor vi for siste gang kunde nyte kveldsola herinne. For neste morgen kl. 4 blev vi hentet i motorbåt fra Osen for å nå nattoget og våre venner på Opdal. Mens båten tøffet langsomt avsted i morgendisene, var en ny liten fjell-tur gått over i minnene. Og når jeg idag efter anmodning skriver dette, så sitter fremdeles denne korte Trollheimstur lys levende med noen av de herligste fjellminner jeg har. Fjellet er jo forsåvidt vakkert overalt, bjørkeskauen og vannene likeså. Men det er denne herlige *kombinasjon* av det alt sammen som satte denne turen i en særstilling. Dessuten er det sjelden å finne så *vakre* hytter som så *harmonisk* går inn i terrenget, som nettopp her i Trollheimen, først og fremst av den grunn at de er plasert i de lune bjørkelier istedetfor på nakne og værharde fjellet.

Hadde vi så flotte hytter overalt, var det ingen sak å være fjellvandrere selv for den mest kresne. Dertil var det en behagelig opplevelse for lommeboka at det er billigere i Trollheimen enn vi er vant med lenger syd på. Kort sagt: vi vinket Gjevillvatnet farvel og hojet «på gjensyn»!

Hvorefter vi forsvant via Reitan, Jensåsvoll og Stugudalen til Skardørsfjellene og Sylene, men det kan kanskje være gjenstand for en senere beskrivelse.

Østlendingene som var på tokt i Trollheimen. Forfatteren lengst til venstre.

På fjellorienteringsløp i Jämtland.

Av Ivar Wold.

Johs. Hoseth og Ivar Wold før start.

To av Trondhjems orienteringsløpere, Johannes Hoseth og Ivar Wold startet i august 1938 i et stort 3-dagers orienteringsløp inne i Jämtlandsfjellene. De var de eneste nordmenn som deltok, resten var svenske løpere. Hoseth-Wold vant løpet. — I nedenstående artikkel beretter Ivar Wold om «forhåndstreningen» og den strabasiøse konkurransen.

Red.

I august 1938 hadde vi bestemt oss for å ta en lengere fjelltur og samtidig skaffe oss litt trening til høstens orienteringsløp. — En tid før vi skulde starte, leste vi i «Dagsposten» at det skulde holdes et tre dagers fjellorienteringsløp i Jämtlandsfjellene med